

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Ο ΠΟΥΡΝΑΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Ο Κάρολος Σεβρύ, ένας ξενητεμένος Γάλλος και η

σύζυγός του Ζελιμά, μία νέα γυναίκα με έξωτική όμορφη, επιστρέφουν έπειτ' από πολλά χρόνια απουσίας στη Γαλλία, με τὸ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ μάθουν τί ἀπέγινε κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὸ παιδί της, τὴν ὁποία μυστηριώδεις ἐχθροὶ εἶχαν συμφέρον νὰ ἐξαφανίσουν, γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τῇ μεγάλῃ τῆς περιουσίᾳ. Τὸ μόνο πού ὁ Σεβρύ ξέρει σχετικῶς μετ' τὴν τύχη τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶνε ὅτι οἱ συγγενεῖς τῆς τὴν εἶχαν σχεδὸν φυλακίσει πρὸ ἐτῶν σὲ κάποιο μισοσειρωμένο πύργο κοντὰ στὸ Βλαιγκούρ, ὅπου καὶ πηγαίνει τώρα γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες. Στὸ ἴδιο ὁμως λεωφορεῖο μ' αὐτὸν καὶ μετ' τὴν σύζυγόν του, ταξιδεῦει κάποιος ὑποπτος τύπος, ἕνας Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει ἐπὶ πληρωμῇ διάφορες ἐγκληματικὰς καὶ σκοτεινὰς ὑποθέσεις κι' ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ πιάσῃ κουβέντα μετ' τὸν Σεβρύ καὶ νὰ μάθῃ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του, προσφέρεται δὲ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ καὶ νὰ τὸν βοήθῃ στὶς ἀναζητήσεις του. Ὁ Σεβρύ δέχεται εὐχαρίστως, χωρὶς νὰ υποψιάζεται καθόλου τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος τοῦ παρουσιάζεται μετ' τὸ ψευδώνυμο Ἰούλιος Κορνιέφρ. Ἐτσι οἱ ταξιδιωτὲς φθάνουν στὸ Βλαιγκούρ. Ἐκεῖ, ὁ Βλαιρῶ κατορθώνει νὰ παρασύρῃ τὸν Σεβρύ σὲ ἐνέδρα τῆς νύχτας καὶ τὸν πνίγει στὸ ποτάμι. Ἡ Ζελιμά, πού εἶνε ἔγκυος, μόλις τὸν βλέπει νεκρὸ ταραζεῖται τόσο, ὥστε κάνει πρόωρον τοκετό, φέρνει στὸν κόσμον ἕνα κοριτσάκι καὶ πεθαίνει στὴ γέννα. Δεκάτῃ χρόνιᾳ περνοῦν κ' ἡ κόρη τῆς Ζελιμάς, ἡ Ἰωάννα, ζῆ κοντὰ σ' ἕναν ἀγαθὸ ἀπόστρατο ἀξιωματικὸ, τὸν λοχαγὸ Βαγιάν, ὁ ὁποῖος τὴν ἔχει υιοθετήσῃ. Εἶνε δὲ ἐρωτευμένη μ' ἕνα νεαρὸ χωρικὸ, τὸν Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος φεύγει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρας γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ στρατιώτης. Ἐκεῖ κοντὰ, στὰ δάση τοῦ Μαρέλ, ζῆ ἕνας μυστηριώδης ἀγριάνθρωπος, νέος κι' ὠραῖος, ὁ Λυκογιάννης, ὁ ὁποῖος συμπαθεῖ τοὺς δύο νέους.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Καὶ σκύβοντας πάνω ἀπ' τὴν πεθαμένη σύζυγόν του, ὁ λοχαγὸς Βαγιάν τὴν φίλησε στὸ μέτωπο καὶ τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Γερτρούδη, γονατισμένες μπροστὰ στὸ κρεβάτι, ἔκλαιγαν καὶ προσευχόντουσαν.

Μόνον ὁ ἀπόστρατος λοχαγὸς ἔμενεν ὄρθιος, ἀκίνητος, μετ' τὰ μάτια του θολωμένα. Ἐξαφνα τὸ βλέμμα του προσηλώθηκε στὴν Ἰωάννα κι' ἀνασκήρτησε:

— Τρεῖς τάφοι ἔχουν ἀνοίξῃ ὡς τώρα γύρω τῆς, σκέφτηκε. Ἄν πεθάνω κι' ἐγὼ, τί θὰ γίνῃ;

Καὶ ἀνορθώνοντας τὸ κεφάλι του ἐπρόσθεσε:

— Ὅχι! Ὅχι! Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀκολουθήσω τὴν Αἰκατερίνη μου στὸν τάφο τῆς. Πρέπει νὰ ζήσω γιὰ τὴν Ἰωάννα.

Θ'

ΣΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΟΥΝΟ

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν εἶχε καταλάβῃ πολὺ ἄργα τὴν ἀφορμὴν τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀσθενείας τῆς συζύγου του. Ἀπελευθερώνοντας ἢ δυστυχισμένη γυναίκα τὸν ἀγριάνθρωπο, νόμισε ὅτι τὸν ξανάρριξε σὲ τρομεροὺς κινδύνους, τοὺς ὁποῖους ἡ ἐρεθισμένη φαντασία τῆς μεγαλοποιῶσε ἀκόμη περισσότερο. Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ τὴν θανάτωσε.

Ὁ λοχαγὸς Βαγιάν ὁμως ἦταν ἄνθρωπος μεγαλόψυχος καὶ ἀντὶ νὰ μνησικακήσῃ ἐναντίον τοῦ ἀγριάνθρωπου γιὰ τὸ θάνατον τῆς Αἰκατερίνης, ἀπεναντίας φρόντιζε γιὰ τὴν τύχη του.

Ὁ χειμῶνας ἐξακολουθοῦσε βαρὺς καὶ γεμάτος χιόνια καὶ ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν, μελαγχολικὸς καὶ σκεπτικὸς, ἔλεγε συχνὰ μέσα του: «Τί νάγινε ὁ δυστυχισμένος;»

Ἀλλὰ ἡ ἀνοιξὶς ξανάρθε γρήγορα ἀνθισμένη καὶ μιά μερὰ μερικοὶ καρβουνιάρηδες εἶδαν ἀπὸ μακρὰ τὸν ἀγριάνθρωπο στὸ Μαῦρο Βουνό.

Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ, ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν ἐνοιωσε μεγάλη ἀνακούφισιν. Ὡστόσο, μετὰ λίγο καιρὸ ἄρχισε ν' ἀμφιβάλλῃ ἂν πραγματικὰ ἢ πληροφορία αὐτὴ ἦταν ἀληθινή. Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ἕνα πρωὶ ξεκίνησε ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Μαῦρο Βουνό.

Ὅταν προχώρησε ἀρκετὰ μέσα στὸ δάσος, στάθηκε ἔξωφρα, θγάζοντας μιά κραυγὴ ἰκανοποιήσεως.

Αὐτὸς πού ζητοῦσε θρισκόταν ἐκεῖ, καθισμένος σ' ἕνα θράχο καὶ κυττάζοντας μετ' θαυμασμὸν δύο σκιούρους πού πάλευαν στὰ κλαδιά ἐνὸς δέντρου.

Ἀλλὰ ὁ θόρυβος τῶν θημάτων τοῦ γέρου λοχαγοῦ τράβηξε τὴν προσοχήν του κι' ἀνωρθώθηκε ἀπάνω στὸ θράχο, ἔτοιμος νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

Μόλις ὁμως ἀντίκρουσε τὸν Ἰάκωβο Βαγιάν, ἔβγαλε μιά κραυγὴ χαρᾶς καὶ, ἀντὶ νὰ φύγῃ, προχώρησε πρὸς αὐτόν.

Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε ξαφνιασμένος.

— Παράδοξο! σκέφτηκε. Δὲν ἄλλαξε καθόλου!

Ὁ ἀγριὸς ὁμως, βλέποντας τὴν θλίψιν του πού ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τοῦ γέρου λοχαγοῦ, μελαγχόλησε ξαφνικὰ καὶ δάκρυα φάνηκαν στὰ μάτια του. Μάντεψε τάχα ὅτι αὐτὴ, στὴν ὁποία χρωστοῦσε τὴν ἐλευθερίαν του, δὲν ὑπῆρχε πειὰ στὴ ζωὴ;

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν εἶδε τὰ δάκρυά του καὶ συγκινήθηκε βαθεῖα.

— Ἄν ἤθελε νὰ μ' ἀκολουθήσῃ, σκέφτηκε, εὐχαρίστως θὰ τὸν ἔπαιρνα μαζί μου... Ναι, εἰς ἀνάμνησιν τῆς φτωχῆς μου Αἰκατερίνης θὰ τὸν ἀποσποῦσα ἀπὸ τὴν ἀθλία αὐτὴ κατάσταση. Εἶμαι μάλιστα βέβαιος ὅτι ἂν μείνῃ δέκα μέρες μαζί μου, δὲν θὰ θελήσῃ πειὰ νὰ μ' ἀφήσῃ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ ἐδῶ...

Καὶ, ὠθούμενος ἀπὸ τὴν γενναία αὐτὴ σκέψιν, τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θέλησε νὰ τὸν τραβήξῃ, προσπαθώντας συγχρόνως νὰ τὸν κἀνῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἐνεργοῦσε γιὰ τὸ συμφέρον του.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος τράβηξε τὸ χέρι του καὶ τὸν κύτταξε μελαγχολικὰ σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε: «Προδώσατε τὴν ἐμπιστοσύνην μου. Δὲν κάνατε καλά».

Ὁ λοχαγὸς Βαγιάν τὸ καταλαβε αὐτὸ καὶ θέλησε νὰ ξανακερδίσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ἀνθρώπου τῶν δασῶν. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε φοβηθῇ πειὰ: Ἐκανε ἕνα μεγάλο πήδημα καὶ γίνηκε ἀφαντος μέσα στὰ δέντρα.

— Τελείωσε! ψιθύρισε ὁ γέρο λοχαγός. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ κάνω τίποτε γι' αὐτόν. Τοῦ ἀρέσει ἢ ἄγρια καὶ πρωτόγονη ζωὴ. Ἄς τὸν ἀφήσω στὴν τύχη του...

Καὶ ξαναγύρισε στὸ Μαρέλ, λέγοντας ἀπὸ μέσα του: «Ἡ φτωχὴ μου Αἰκατερίνη θὰ γινόταν γρήγορα καλά, ἂν τὸν ἔβλεπε ζωντανό. Μὰ ὁ θάνατος πρόλαβε καὶ μοῦ τὴν ἄρπαξε...»

Τὸν ἐπόμενο χρόνον, ὁ ἄνθρωπος τῶν δασῶν, βλέποντας ὅτι κανένας δὲν πῆγαινε νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, ἔγινε πιὸ τολμηρὸς. Δὲν κρυβότανε πειὰ, οὔτε κι' ἐφευγε ὅταν ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους πού τὸν συναντοῦσαν κάθε μέρα μέσα στὸ δάσος. Σιγὰ-σιγὰ μάλιστα, τραβηγμένος ἀπὸ τὴν ἔμφυτη περιέργειάν του, ἄρχισε νὰ περιφέρεται κοντὰ στὶς καλύβες τῶν καρβουνιάρηδων, οἱ ὁποῖοι, ἀντὶ νὰ τὸν φοβίζουσαν, προσπαθοῦσαν ἀπεναντίας νὰ τὸν ἐλκύσουσαν.

Καθισμένος σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα, σ' ἐλάχιστη ἀπόστασιν ἀπὸ τὶς καλύβες τους, τοὺς παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον ἐπὶ ὀλόκληρες ὥρες ἐνῶ ἐκεῖνοι δούλευαν. Κύτταζε προσεχτικὰ πῶς ἔκοβαν τὰ ξύλα μετ' τὰ πριόνια τους, πῶς ἀνάβαν φωτιές, πῶς μαγειρεύαν, πῶς συναλλασσότουσαν μετ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ κατάλαβε σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐργασίας. Τότε γίνηκε σκεπτικὸς, σὰν νὰ τὸν ἀπασχολοῦσε κάποια μεγάλη ἐννοία. Ἐξαφνα, μιά μερὰ, βλέ-

ποντας ένα πριόνι κάτω που το είχε παρατήσει για λίγες στιγμές κάποιος ξυλοκόπος, πλησίασε και παίρνοντας ένα μεγάλο ξύλο από το σωρό, άρχισε να το πριονίζει.

— Μπράβο! Μπράβο! φώναξαν οι άλλοι ξυλοκόποι, κυτάζοντας τον με θαυμασμό.

— Κύτταξε πόσο επιτήδειος είναι; Θάλεγε κανείς ότι ξέρει να πριονίζει από χρόνια...

— Πραγματικά, είναι πολύ δυνατός και αξίος.

Ο άγριος, βλέποντας ότι τον επιδοκίμαζαν, εξακολουθούσε να πριονίζει ακούραστα, τόσο, που την ώρα του φαγητού αναγκάστηκαν να του πάρουν το πριόνι και να τον βάλουν να καθήσει να φάει μαζί τους. Η δουλειά του είχε ανοίξει την όρεξη κι' έφαγε καλά. Έπειτα δούλεψε πάλι ως το βράδυ.

Την άλλη μέρα, ξαναδούλεψε κι' εξακολούθησε να εργάζεται επί αρκετές ημέρες. Η δουλειά αυτή του άρεσε και, αν ήθελε, θα μπορούσε να μείνει διαρκώς κοντά στους καρβουνιάρηδες, αλλά, μολονότι είχαν εξημερωθή λίγο δεν ξεχνούσε την παλιά του ζωή και λάτρευε την ελευθερία. Έτσι περνούσαν κάποτε δέκα και δεκαπέντε μέρες, χωρίς να φανή καθόλου. Όταν ξαναγύριζε από τις απουσίες του αυτές, οι καρβουνιάρηδες τον υποδεχόντουσαν με μεγάλη χαρά.

Στη συναναστροφή του μαζί τους, ο άγριος είχε μάθει να προφέρει μερικές λέξεις, όπως έξαφνα: «ναί», «οχι», «καλημέρα», «καληνύχτα», «εύχαριστώ», «κύριε», «κυρία» κ.τ.λ. Αυτό φανέρωνε ότι ήταν αρκετά έξυπνος και ότι, αν είχε κανέναν να τον διδάξει, σε λίγο καιρό θα μάθαινε να μιλάει πολύ καλά. Αλλά οι καρβουνιάρηδες, απασχολημένοι όλο τον καιρό στη δουλειά τους, ούτε το σκέφτηκαν καθόλου αυτό.

Τα ρούχα του, με την ζωή που έκανε, καταστρεφόντουσαν γρήγορα. Ωστόσο, όσοι τον συναντούσαν τον έβλεπαν παντα καθαρά ντυμένο. Αυτό καταντούσε μυστηριώδες, μα κατά βάθος το πράγμα ήταν πολύ απλό και ιδού γιατί: Ο Ίακωβος Βαγιάν δεν τον ξεχνούσε. Από μακριά, τον επιτηρούσε πάντοτε κι' επαγρυπνούσε σ' αυτόν. Κάθε τρεις μήνες, χωρίς να ξέρη κανείς που πηγαίνει, έβγαινε από το σπίτι του μ' ένα μικρό δέμα υπό μάλης και τραβούσε για το δάσος. Εκεί, προχωρούσε ως την πηγή, απ' την οποία έπινε νερό ο άγριος κι' άφηνε το δέμα του κάτω από ένα δέντρο. Την ίδια ή την άλλη μέρα, ο άνθρωπος των δασών, καθώς πήγαινε να πιη νερό, εύρισκε το δέμα και, όταν το άνοιγε, εύρισκε μέσα μια φορεσιά, ένα ζευγάρι πεδία και ασπρόρουχα.

Εν τώ μεταξύ κυκλοφορούσε στο Μαρέλ, σχετικώς με τον άγριο, ένας περίεργος θρύλος, ένας οποίος είχε γίνει άφορμη ώστε να τον φωνάζουν όλοι Λυκογιάννη.

Ίδου λοιπόν ο περίεργος αυτός θρύλος: Πρώ είκοσι περίπου χρόνων ζούσε σ' ένα γειτονικό χωριό, το Βουλβέν, κάποιος αξίος ξυλοκόπος, ονομαζόμενος Γερώνυμος Ταμπουρέν.

Μαζί με την γυναίκα του, την αγαθή Λουίζα. Το ανδρόγυνο αυτό, ένα χρόνο μετά το γάμο του απέκτησε ένα υπέροστο και καλοκαμωμένο παιδί που το έδωσαν Γιάννη. Ο Ταμπουρέν λάτρευε τη γυναίκα του και το παιδί του. Κάθε μέρα τον συνάδευαν κι' οι δύο στο δάσος κι' ενώ εκείνος έκοβε ξύλα, η γυναίκα του μάζευε χόρτα και το παιδάκι

κυλιόταν στη χλόη. Μια μέρα, στις αρχές του Μαΐου, ο μικρός Γιάννης που ήταν τότε δεκαοχτώ περίπου μηνών, κατάρθωσε να ξεφύγει από την προσοχή της μητέρας του και απομακρύνθηκε αρκετά, τρέχοντας πίσω από μια πεταλούδα.

— Θεέ μου! φώναξε η μητέρα του μ' αγωνία όταν αντίληφθη την εξαφάνισή του. Γι' έγινε το παιδί μου;

Και, γυρίζοντας γύρω το κεφάλι της, άρχισε να φωνάζει.

— Γιάννη! Γιάννη!

Μα δεν έλαβε καμμία απάντησι. Περίτρομη τότε η δυστυχισμένη μητέρα άρχισε να τρέχει μέσα στο δάσος, εξακολουθώντας να φωνάζει:

— Γιάννη, παιδί μου, που είσαι; Έλα δώ γρηγορά!

Έξαφνα, μια φωνή παιδιάστικη της απάντησε, αλλά φωνή τρόμου και άπελπισίας. Το αίμα πάγωσε μέσα στις φλέβες της δυστυχισμένης μητέρας. Έτρεξε προς το μέρος από το οποίο είχαν ακουστή η κραυγή κι' ένα θέαμα φριχτό παρουσιάστηκε μπρός στα μάτια της: Μια λύκαινα τεραστίων διαστάσεων κρατούσε το παιδί της στο στόμα της κι' έφευγε τρέχοντας προς το πυκνότερο μέρος του δάσους.

— Θεέ μου! Λύκος! φώναξε με σπαραχτική φωνή.

Και ώρμησε μπροστά με μάτια που έλαμπαν για να υπερασπίσει το παιδί της. Αλλά η λύκαινα δεν την περίμενε. Με δύο πηδήματα απομακρύνθηκε και σε λίγο γίνηκε άφαντη πίσω από τους πυκνούς θάμνους.

Ο Ταμπουρέν, που είχαν ακούσει κι' αυτός τις φωνές του παιδιού του, έτρεξε, σαλεύοντας απειλητικά το τσεκούρι του. Αλλά μόλις πρόφτασε να δει τη λύκαινα που χανόταν, γιατί έσπευσε να βοηθήσει τη γυναίκα του που είχε σωριαστή λιποθυμη κάτω.

Όταν συνήλθε, είδε συγκεντρωμένους γύρω της όλους τους ξυλοκόπους του δάσους, οι οποίοι είχαν ακούσει τις κραυγές της και είχαν τρέξει. Ωπλίστηκαν όλοι άμέσως πρόχειρα και, με τον Ταμπουρέν επί κεφαλής, σκορπίστηκαν για να καταδιώξουν τη λύκαινα. Δεν έλπιζαν βέβαια ότι θα σώσουν το παιδί, αλλά ήθελαν τουλάχιστον να εκδικηθούν το θάνατό του.

Επί τέσσερες ημέρες έψαξαν όλο το δάσος και τὰ περίχωρα, μα δεν κατάρθωσαν να ξαναβρουν πουθενά τὰ ίχνη της λύκαινας, η οποία είχε γίνει άφαντη.

Ο Ταμπουρέν φορεσε τότε πένθιμη ταινία στο καπέλλο του κι' η γυναίκα του ντύθηκε στα μαύρα.

Όταν λοιπόν φάνηκε ο άγριος στο δάσος του Μαρέλ, όλοι οι χωρικοί θυμήθηκαν την ιστορία του παιδιού του Ταμπουρέν.

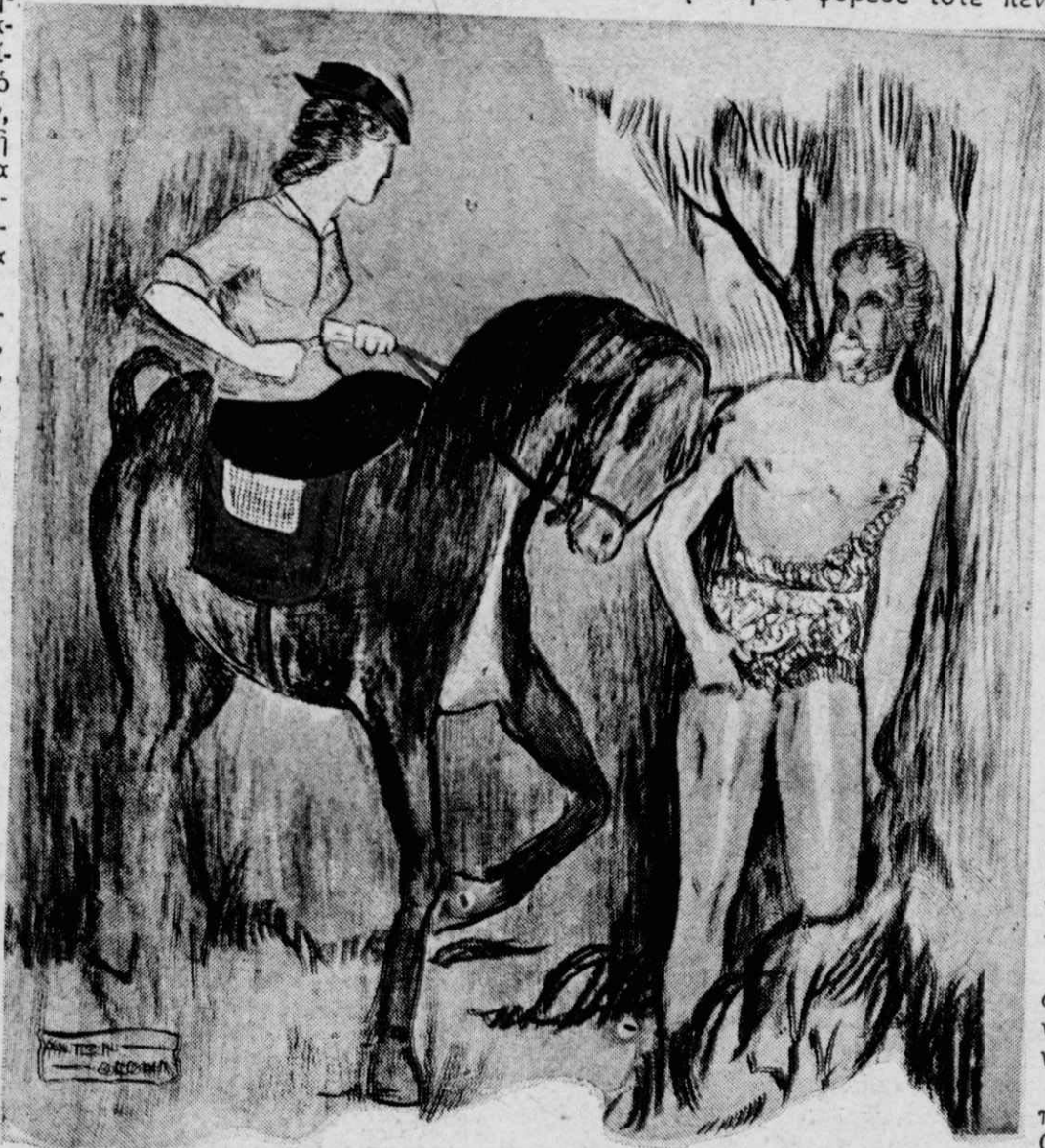
— Ρωτάτε ποιός είναι αυτός ο άγριος κι' από που έρχεται; Έλεγαν. Μα σίγουρα θα είναι ο Γιάννης, ο γυιός του Ταμπουρέν, τον οποίο άρπαξε μια λύκαινα, όταν ήταν δεκαοχτώ μηνών.

Στην αρχή πολλοί διάσταζαν να το πιστέψουν αυτό. Αλλά τὰ έπιχειρήματα των άλλων ήσαν πολύ ισχυρά.

— Λογαριάστε, έλεγαν. Τί ηλικία θα είχε σήμερα ο γυιός του Ταμπουρέν; Δεκαενέα χρόνων και είκοσι μηνών. Λοιπόν, όσοι είδαν τον άγριο του δάσους λένε ότι δεν είναι παραπάνω από είκοσι χρόνων.

— Αυτό είναι αδύνατον, απαντούσαν οι αντιφρονούντες, γιατί η λύκαινα θα έφαγε το παιδί.

— Υπάρχει καμμία απόδειξις γι' αυτό; Όχι. Οι ξυλοκόποι έκαναν άνω - κάτω το δάσος επί τέσσερες ημέρες,

— Ξαφνικά, ο Λυκογιάννης βρέθηκε μπροστά μου.

άλλα δέν θρήκαν ούτε κοκκαλάκι.

— Τότε λοιπόν γιατί άρπαξε ή λύκαινα τὸ παιδί;

— Νά γιατί: "Όταν άρπαξε ή λύκαινα τὸ παιδί καὶ τὸ μετέφερε στή φωλιά της, σκόπευε νά τὸ κάνει κομμάτια γιά νά θρέψη τὰ παιδιά της. Ἄλλα δέν τὰ θρήκε ἐκεῖ. Κάποιοι δασοφύλακας χωρίς ἄλλο, θὰ τὰ εἶχε ἀνακαλύψει καὶ τῆς τὰ πήρε. Ἡ λύκαινα τότε, πού στερήθηκε τὰ μικρά της, ἀφωσιώθηκε στό παιδί, τὸ ὁποῖο ἔθρεψε μὲ τὸ γάλα της, ὡς ὅτου μεγάλωσε καὶ μπορούσε πειά νά προμηθεύεται μόνο του τὴν τροφή του.

Σ' ὄλ' αὐτὰ, θὰ μπορούσε νά φέρη κανεὶς πολλές ἀντιρρήσεις. Ὡστόσο οἱ ἄπιστοι περιωρίζοντουσαν νά σηκώνουν τοὺς ὤμους τους καὶ νά χαμογελοῦν εἰρωνικά. Πολλοὶ ὅμως παραδέχτηκαν τὴν ἱστορία αὐτὴ κι' ἀπὸ τότε ἄρχισαν ν' ἀποκαλοῦν τὸν ἄνθρωπο τῶν δασῶν **Λυκογιάννη...**

I

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΗΣ ΒΑΡΩΝΗΣ ΝΤΕ ΣΙΜΕΖ

Ἡ κόμησσα ντὲ Σιμέζ κατοικοῦσε στὸν πύργο Μπωκούρ, σὲ μιᾶς λεύγας περίπου ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Μαρέλ. Ὁ πύργος αὐτὸς ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους καὶ τοὺς πλουσιωτέρους τῆς ἐπαρχίας. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὸ κύριο οἶκημα, ἀπὸ τὸν ἀπέραντο κῆπο του, ἀπὸ ἓνα δάσος εἴκοσι χιλιάδων ἔκταριων καὶ ἀπὸ τρεῖς γειτονικὲς μεγαλοπρεπεῖς ἐπαύλεις πού ἀπέφεραν σπουδαιότατο εἰσόδημα.

Ὁ πύργος αὐτὸς ἦταν ἡ κληρονομία πού ὁ κόμης Μπωκούρ εἶχε ἀφήσει στή μοναχοκόρη του, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα μέγαρο στὸ Παρίσι καὶ δέκα περίπου ἑκατομμύρια φράγκα μετρητά. Πέντε χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, ἡ δεσποινὶς Μπωκούρ παντρεύτηκε τὸν θαρῶνο ντὲ Σιμέζ. Εὐτυχῶς, χάρις στὸν συμβολαιογράφο της, πού ἦταν καλὸς φίλος τῆς οἰκογενείας της, παντρεύτηκε σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τῆς προικοδοτήσεως ἔτσι πού, ὅταν ἀργότερα χώρισε φιλικὰ ἀπὸ τὸ σύζυγό της, ἀνέλαβε ἡ ἴδια τὴν διαχείρισι τῆς περιουσίας της. Ὡστόσο ἦταν γενναῖοψυχη καὶ ἄφησε στὸ σύζυγό της τὸ μέγαρό της στὸ Παρίσι καὶ πέντε ἑκατομμύρια φράγκα ἀπὸ τὴν προῖκα της. Παρ' ὅλες ὅμως τίς θυσίες της αὐτές, τῆς ἀπόμεινε καὶ πάλι μεγάλη περιουσία, γιὰτὶ μόνο ἡ ἐπαύλεις της καὶ τὰ κτήματά της τῆς ἔδιναν εἰσόδημα μεγαλύτερο τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων ἑτησίως.

Ζούσε ἐντελῶς ἀποτραβηγμένη ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ πολὺ σπάνια δεχόταν ἐπισκέψεις. Ἐστὶ μόνις ξῶδευε ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνο. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πολὺ φιλάνθρωπη, εἶχε κάνει μεγάλες ἀγαθοεργίες στήν ἐπαρχία. Σὲ πολλὲς φτωχὲς κοινότητες, εἶχε ἰδρύσει σχολεῖα, τὰ ὁποῖα συντηροῦσε μὲ ἔξοδά της καὶ εἶχε ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασία της τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχισμένους.

Γιὰ ὄλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἡ θαρῶνη ντὲ Σιμέζ ἦταν ἀντικείμενο γενικῆς ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ. Ὡστόσο, παρ' ὅλα τὰ βοηθήματά της καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ της, κάθε χρόνο περισσεύαν ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῆς θαρῶνης διακόσιες πενήντα μὲ τριακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Ἀπὸ τὰ περισσεύματα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα κατέθετε κάθε χρόνο στὸ συμβολαιογράφο της, ἡ θαρῶνη σχημάτιζε ἀποθεματικὸ κεφάλαιο. Φιλάνθρωγη καθὼς ἦταν, φρόντιζε γιὰ τὸ μέλλον τοῦ γιοῦ της Ραούλ, πού μετὰ τὸ χωρισμό, ὁ θαρῶνος εἶχε κρατήσει κοντὰ του καὶ τῆς πολυαγαπημένης της κόρης Ἐρριέτας, ἡ ὁποία ἦταν τὸ ἀντικείμενο τῶν πιὸ γλυκῶν της ἐλπίδων, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγαλύτερων της ἀνησυχῶν.

Ἡ θαρῶνη ἦταν τριάντα πέντε περίπου χρόνων. Μολονότι εἶχε ὑποφέρει πολλὲς θλίψεις, ἐν τούτοις διτηρεῖτο ὠραιότατη. Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου της, εἶχε

κάνει κρότο στὰ παρισινὰ σαλόνια, ὅπου ἔλαμπε ὡς βασιλισσα τῆς κομψότητος καὶ τῆς μόδας. Χαριτωμένη καὶ πνευματώδης καθὼς ἦταν, ἄρεσε σὲ ὄλους καὶ παντοῦ τὴν ὑποδεχόντουσαν μὲ χαρὰ καὶ μὲ θαυμασμό.

Ὡστόσο μιὰ μέρα, ἐντελῶς ξαφνικὰ, ἡ θαρῶνη ἐγκατέλειψε τὸ Παρίσι καὶ ἀποσύρθηκε στὸν πύργον της τοῦ Μπωκούρ. Αὐτὸ εἶχε συμβῆ πρὸ δώδεκα περίπου χρόνων καὶ, κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, δέν εἶχε ξαναπαίει οὔτε μιὰ φορά στὸ Παρίσι.

Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἀναχώρησις τῆς θαρῶνης ξάφνιασε τὴν ὑψηλὴ παρισινὴ ἀριστοκρατία, χωρίς ὡστόσο νά προκαλέσῃ σχόλια εἰς βάρος της. Ὅλοι ἤξεραν τὴν σκανδαλώδη διαγωγή τοῦ θαρῶνου ντὲ Σιμέζ καὶ τοὺς σκανδαλιώδεις ἔρωτές του μὲ μιὰ μπαλλαρίνα τῆς Ὀπερας καὶ ὄλοι δικαίωσαν τὴν θαρῶνη.

Ἐν τούτοις δέν ἦταν αὐτὴ ἡ μόνη ἀφορμὴ τῆς ἀπομακρύνσεως τῆς θαρῶνης. Ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἄλλη πολὺ πιὸ σπουδαία, τὴν ὁποία ὅμως ὁ κόσμος ἀγνοοῦσε ἐντελῶς. Μεταξὺ τῶν δύο συζύγων ὑπῆρχε ἓνα τρομερὸ μυστικὸ πού θὰ τὸ μάθουμε ἀργότερα.

Μετὰ τίς σκληρὲς δοκιμασίες πού εἶχε ὑποστῆ ἡ θαρῶνη, εἶχε ἀφοσιωθῆ ὀλόκληρη στήν ἀνατροφή τῆς κόρης της Ἐρριέτας. Ὅσο γιὰ τὸ γιοῦ της Ραούλ, αὐτὸς ἔμεινε μακριὰ ἀπὸ τὴν μητέρα του, κοντὰ στὸν πατέρα του, γιὰτὶ μόνο μὲ τὴ συμφωνία αὐτὴ ἡ θαρῶνη εἶχε μπόρῃ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία της.

— Πάρε τὴν κόρη σου, τῆς εἶχε πῆ ὁ θαρῶνος. Ἐγὼ θὰ κρατήσω τὸ γιοῦ μου.

Ἡ μητρικὴ της καρδιά ἐξεγέρθηκε τότε. Μποροῦσε νά δειχτῆ ἀπαιτητικὴ, νά διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά της, ἀλλὰ, ἂν τὸ ἔκανε αὐτὸ, θὰ φανερωνόταν τὸ μυστικὸ, πού σκέπαζε τὴν ντροπὴ καὶ τὸ ἔγκλημα.

Προτίμησε λοιπὸν νά διαφυλάξῃ τὴν τιμὴ τῶν παιδιῶν της καὶ, πρὸς χάριν τους, ἔμεινε σιωπηλὴ κι' ἐγκαρτέρησε. Μόνη της παρηγοριά ἦταν ἡ κόρη της, πρὸς τὴν ὁποία ἔτρεφε ἀπέραντὴ ἀγάπη.

— Θεέ μου! ἔλεγα συχνὰ μέσα της, κυττάζοντας μ' ἓνα τρυφερώτατο βλέμμα τὴν Ἐρριέτα. Τί ὠραία πού εἶνε!... Ἀλλὰ θὰ τὴν βλέπω τάχα εὐτυχισμένη πάντοτε ὅπως εἶνε τώρα;... Θεέ μου, σὲ ἱκετεύω νά φυλάξῃς τὴν κόρη μου καὶ νά τὴν κάνῃς πιὸ εὐτυχισμένη ἀπὸ μένα!

Ἡ Ἐρριέτα εἶχε τὴν ἴδια

νικὴ ἐκείνη ὠμορφιά πού ὀνειρεύονται ὄλοι οἱ καλλιτέχναι. Ἦταν ξανθὴ, μὲ μαλλιά χρυσᾶ, εἶχε ἀνάστημα κομψὸ καὶ λυγερὸ, πρόσωπο κανονικὸ καὶ χέρια μικρά καὶ λευκότατα. Ἀλλὰ προπάντων τὰ θαυγάλανα μάτια της πού εἶχαν μιὰ ρεμβῶδη ἔκφρασι, ἦταν θαῦμα καλλονῆς.

Τὴν ἡμέρα πού ὀδηγοῦμε τὸν ἀναγνώστη μας στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ πύργου τῆς θαρῶνης ντὲ Σιμέζ, ἐπικρατοῦσε σ' αὐτὸ ἐξαιρετικῶς μεγάλη κίνησις, λόγῳ τῶν γεννεθλιῶν τῆς Ἐρριέτας, ἡ ὁποία ἔμπαινε στὸ δέκατο ἔβδομο ἔτος τῆς ἡλικίας της.

Ἐν πρώτοις, ἦταν ἐκεῖ ὁ γιοῦς τῆς θαρῶνης, ὁ Ραούλ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει νά περάσῃ μιὰ βδομάδα στὸ Μπωκούρ μᾶλλον γιὰ τὴν ἐξοχὴ, ὅπως ἔλεγε, παρὰ γιὰ τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴ του, ἔπειτα ἡ κόμησσα Μωριέν, παληὰ φίλη τῆς θαρῶνης, ἡ ὁποία, πηγαίνοντας στὸ Ἐμ, ὅπου θρῖσκόταν ὁ σύζυγός της, εἶχε διακόψει τὸ ταξίδι της γιὰ νά περάσῃ τρεῖς - τέσσερες ἡμέρες κοντὰ στὴν θαρῶνη. Εἶχε μαζὺ της τὸ γιοῦ της, πού ἦταν δεκατεσσάρων χρόνων καὶ τίς δύο κόρες της, πού εἶχαν τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὴν Ἐρριέτα.

Οἱ ἄλλοι προσκαλεσμένοι ἦσαν ὁ κ. Ρομπινώ, ὁ συμβολαιογράφος τῆς θαρῶνης, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν δασῶν Μονζινώ μὲ τὴν σύζυγό του καὶ ὁ κ. Βιολέν μὲ τὴν κόρη του Σουζάνα. Ὁ κ. Βιολέν ἦταν γείτονας τῆς θαρῶνης καὶ τὸ κτήμα του συνῶρευε μὲ τὸ δικό της. Ἡ κόρη του ἦταν μιὰ τολμηρὴ καὶ ζωηρὴ νέα πού ἔκανε ὅ,τι τῆς ἄρεσε χωρίς νά νοιάζεται καθόλου γιὰ τοὺς τύπους καὶ γιὰ τὸ τί θὰ ἔλεγον

οί άλλοι. 'Ο πατέρας της μάλιστα συνηθίζει νά λήη γι' αυτήν: «'Η κόρη μου ήθελε νά γίνη άγόρι, μά κατά λάθος ή μητέρα της την έκανε κορίτσι».

Μετά τó γεύμα, οί προσκαλεσμένοι κατέβηκαν νά περπατήσουν στον κήπο. 'Η μέρα ήταν ζεστή και μόλις σάλευε τά φύλλα τών δέντρων ή ανάλαφρη αύρα.

— Δέν μου λέτε τί είν' αυτό πού μοιάζει σαν πυραμίδα; ρώτησε σέ κάποια στιγμή ή κόμησσα ντε Μωριέν.

— Είνε μιά κορυφή θουνού, άπάντησε ή θαρώνη. Οί κάτοικοι τών περιχώρων τó λένε Μαύρο Βουνό. Λένε επίσης ότι εκεί κατοικεί, μέσα σέ μιά σπηλιά, κάποιος άγριος πού τόν ονομάζουν Λυκογιάννη.

— 'Άγριος; ! έκανε ξαφνιασμένη ή κόμησσα ντε Μωριέν.

— Μάλιστα, άγαπητή μου, άληθινός άγριος...

— Καταλαβαίνω... Θά είνε κανένας τρελλός...

— Καθόλου. 'Απ' όσα λένε, ό άνθρωπος αυτός έχει άκέραιο τó λογικό του και μάλιστα είνε πολύ έξυπνος.

— 'Αλήθεια; Κι' από πού ήρθε;

— Κανείς δέν τó ξέρει.

— Περίεργο!...

— Μονάχα αυτός θά μπορούσε νά τó πη, αλλά δυστυχώς δέν μιλάει...

— Είνε βουβός;

— 'Όχι, αλλά επειδή δέν έζησε με άνθρωπος, δέν έμαθε νά μιλάη...

— Αυτό είνε πραγματικά πολύ άλλόκοτο. 'Αλλά γιατί άφήνουν τόν άνθρωπο αυτό νά ζή έτσι;

— Γιατί τού άρέσει αυτή ή ζωή.

— 'Εστω. 'Αλλά μου φαίνεται ότι θά έπρεπε νά προσπαθήσουν νά τον έξημερώσουν και νά τόν μάθουν νά μιλάη.

— Πρό όλίγων ετών τόν έπιασαν και θέλησαν νά κάνουν αυτό πού λέτε. 'Εκείνος όμως κατώρθωσε νά ξεφύγη και ξαναγύρισε στο δάσος, όπου, επειδή φοβόταν μήπως τόν συλλάβουν πάλι, κρυβόταν επί ένα χρόνο. 'Από τότε δέν τού τάραξαν πειά την ήσυχία και τόν άφησαν νά ζή όπως ήθελε.

— Πόσων έτών είνε; ρώτησε ή κόμησσα ντε Μωριέν.

— Δέν είνε παραπάνω από είκοσιεσσάρων ετών, άπάντησε ή θαρώνη ντε Σιμέζ.

— 'Η ηλικία του τόν κάνει περισσότερο άξιολύπητο και καταλαβαίνω, άγαπητή μου θαρώνη, ότι έσύ, πονόψυχη καθώς είσαι, θά ενδιαφέρεσαι πολύ γι' αυτόν.

— 'Όχι μόνον έγώ ενδιαφέρομαι, αλλά και πολλοί άλλοι στον τόπο αυτόν. 'Αρκεί ό Λυκογιάννης νά θελήση ν' άφήση τó δάσος και θά βρή εύκολώτατα άσυλο. Και πιστεύω, ότι αυτό δέν θ' άργήση νά γίνη, γιατί άρχισε νά έξημερώνεται κιόλας χάρις στους καρβουνιάρηδες του θουνού, πού πάει και τούς βοηθάει στη δουλειά τους.

— 'Ετυχε νά τόν δώ νά δουλεύη μαζί τους, είπεν ό επιθεωρητής τών δασών κ. Μονζινώ, και σ'ας βεβαιώνω ότι είνε πολύ δυνατός και πολύ επιτήδειος. Δουλεύει για δύο.

— Και δέν μου λέτε τί φυσιογνωμία έχει; ρώτησε ή κόμησσα με περιέργεια.

— Παρ' όλα τά γένεια του, μου φάνηκε ώραιότατος.

— 'Αλήθεια;

— Μάλιστα, κυρία. 'Η φυσιογνωμία του είνε πολύ συμπαιθητική. 'Εχει περήφανο και εύγενικό ύφος πού κάνει άμέσως έντύπωση. Τό βλέμμα του είνε μάλλον δειλό και φοβισμένο παρά άγριο. 'Επίσης πρόσεξα ότι έχει ώραιότατα δόντια.

— Σ'ας βεβαιώ, κύριε, είπεν ή κόμησσα ντε Μωριέν, ότι ή περιγραφή σας μεγαλώνει τόν οίκτο πού νοιώθω γι' αυτόν τόν δυστυχισμένο.

— 'Ο κ. Μονζινώ δέν λέει ύπερβολές, είπεν ή κόρη τού κ. Βιολέν. 'Ο Λυκογιάννης είνε πραγματικά ώραίος νέος.

— Τόν είδατε και σεις, δεσποινίς; ρώτησε ή κόμησσα.

— 'Όπως σ'ας βλέπω, κυρία μου. Πρό καιρού είχα πάει νά κάνω έφιππη ένα γύρο στο δάσος και ξαφνικά θρέθηκε μπροστά μου, σ' ένα δρομάκο.

— 'Ω! πώς θά φοβηθήκατε! φώναξε ή κόρη της κομήσης ντε Μωριέν, ή Λευκή.

— Νά φοβηθώ; έκανε περιφρονητικά ή Σουζάνα. 'Εμένα τίποτε δέν με τρομάζει. 'Απεναντίας εκείνος φοβήθηκε, γιατί άφοϋ με κύτταξε επί μερικές στιγμές, έφυγε τρέχοντας και χάθηκε μέσα στα δέντρα.

— Τί νά σ'ας πώ, είπεν ή Λευκή ντε Μωριέν. 'Αν ήμουν έγώ στη θέση σας, θά πάγωνα άπ' τόν τρόπο μου.

— Γιατί; παρατήρησε ή 'Ερριέτα ντε Σιμέζ. 'Ο Λυκογιάννης δέν είνε καθόλου κακός. 'Ισια-ΐσια είνε πολύ καλός. Πρό καιρού έσωσε ένα παιδάκι πού κινδύνευε νά πνιγεί στο ποτάμι. Μιά άλλη μέρα πάλι σκότωσε ένα λύκο για ν' άποσπάση από τά δόντια του ένα πρόβατο πού είχε άρπάξει από κάποια μάντρα. 'Ολ' αυτά κίνησαν πολύ την περιέργειά μου και σ'ας βεβαιώ ότι θά ήμουν πολύ περιεργη νά τόν δω.

— 'Αύριο, αν θέλεις, 'Ερριέτα, είπεν ή Σουζάνα, πηγαίνουμε στο Μαύρο Βουνό.

'Η δεσποινίς ντε Σιμέζ γύρισε πρός τή μητέρα της και φάνηκε σαν νά την ρωτούσε με τó βλέμμα της.

— Θά κάνουμε και έναν πρώτης τάξεως περίπατο, έπρόσθεσε ή Σουζάνα.

— Νά πάμε! Νά πάμε! φώναξαν όλες μαζί ή νέες.

'Επειτα από μερικές στιγμές σιωπής, ή κόμησσα ντε Μωριέν πού φαινόταν νά ενδιαφέρεται πολύ για τόν Λυκογιάννη, ξαναείπε:

— Πρό όλίγου ή 'Ερριέτα έκανε λόγο για ένα παιδί πού έσωσε ό άγριος αυτός και για ένα λύκο πού τόν σκότωσε. Είν' αλήθεια αυτά;

— Μάλιστα, κυρία κόμησσα, άπάντησε ό κ. Βιολέν.

— 'Αλλά, κύριε, αυτά είνε έργα πολιτισμένου ανθρώπου και όχι άγριου.

— Βέβαια, κυρία. Γι' αυτό όλοι εδώ πιστεύουν ότι μέσα στην καρδιά του Λυκογιάννη μόνο άγαθά αισθήματα υπάρχουν. 'Αφοϋ λοιπόν σήμερα πού είνε ακόμα άγριος, προκαλεί τó γενικό θαυμασμό, τί θά γίνη αύριο, όταν έκπολιτισθή έντελώς και δεχτή νά ζήση ανάμεσα στους άλλους ανθρώπους; 'Εγώ είμαι

της γνώμης ότι θά μάθουμε τότε γι' αυτόν περιεργα πράγματα. 'Ως τώρα όλα όσα τόν άφορούν είνε μυστήρια, αλλά μου φαίνεται ότι γρήγορα θά διευκρινισθούν τά μυστήρια αυτά.

— Κι' έγώ την ίδια έλπίδα έχω.

— 'Εμαθα πρό όλίγου καιρού, εξακολούθησε ό κ. Βιολέν, ότι ό Λυκογιάννης έμαθε νά προφέρη μερικές λέξεις, δηλαδή νά μιλάη. Αυτό είνε καλό σημάδι. 'Εκτός αυτού άρχισε νά θγαίνει από τó δάσος. Και είνε βέβαια αλήθεια ότι δέν άπομακρύνεται ακόμα πολύ, αλλά δέν πειράζει, σιγά-σιγά θά συνηθίση... 'Επίσης νοιώθει ξεχωριστή φιλία για έναν νέο από τó Μαρέλ, κάποιον 'Ιάκωβο Γκραντέν. Κάθε φορά πού τόν βλέπει, τρέχει και τού σφίγγει τó χέρι. Τί νά σ'ας πώ, κυρίες μου... 'Ο Λυκογιάννης, αυτός ό άγριος, είνε άνθρωπος με αισθήματα, με μεγάλα αισθήματα.

Κόντευε πειά τó ήλιοβασιλέμα. Οί καλεσμένοι ξαναγύρισαν στο σαλόνι τού πύργου, όπου πέρασαν τή βραδυά τους κουβεντιάζοντας, ενώ ή νέες έπαιζαν πιάνο και τραγουδούσαν.

Την άλλη μέρα, κατά τις έντεκα, δέν είχαν μείνει πειά στον πύργο παρά ή κόμησσα ντε Μωριέν με τά παιδιά της. 'Ο συμβολαιογράφος, ό επιθεωρητής τών δασών και ή σύζυγός του είχαν ξαναφυρίσει στο 'Επινάλ, όπου έμεναν.

('Ακολουθεί)

